

GRISHAVERSE

LEIGH BARDUGO

Η Νο 1 ΕΥΠΡΩΑΝΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΕΞΙ
ΚΟΡΑΚΙΑ

ΕΞΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟΚΑΗΡΟΙ.
ΕΝΑ ΑΚΑΤΟΡΩΤΟ ΚΟΛΠΟ.

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έξι κοράκια**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Six of Crows

Από τις Εκδόσεις Henry Holt and Company, Νέα Υόρκη 2015

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Leigh Bardugo

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Rich Deas

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© Leigh Bardugo, 2015

© Χάρτη: Keith Thompson, 2015

Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and spine with permission. ™ and © 2017 Leigh Bardugo. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4770-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4771-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

LEIGH BARDUGO

GRISHAVERSE

ΕΞΙ
ΚΟΡΑΚΙΑ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Στην Κέιτ –
ένα μυστικό όπλο, μια αναπάντεχη φίλη*

ΤΟ ΝΗΣΙ
ΤΗΣ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗΣ

● ΛΕΦΑΙΝ

ΓΕΛΚΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ
ΒΙΑΚΙ

ΝΟΒΙ
ΖΕΜ

● ΓΟΥΕΝΙ

ΚΟΚΚΙΝΟ
ΛΙΜΑΝΙ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΛΙΜΑΝΙ ΙΜΣ

● ΣΡΙΦΙΠΟΡΙ

ΙΜΣ
ΤΣΙΝ

● ΚΟΦΤΟΝ

ΚΕΤΕΡΗΤΑΜ

ΚΕΡΤΣ

ΧΕΡΣΑΘΑ
ΓΕΦΥΡΑ

ΝΟΤΙΕΣ
ΑΠΟΙΚΙΕΣ

Εις τον ορόσηφο γάρτη: Κιθ Τόμπσον

ΙΣΕΝΒΕ

ΚΕΝΣΤ ΧΕΡΤΕ

ΕΛΙΝΓΚ

ΟΒΕΡΟΥΤ

ΦΓΕΡΝΤΑ

ΑΒΦΑΛΕ

ΕΛΒΙΕΝ

ΝΠΙΕΡΧΟΛΜ

ΧΑΛΜΕΝΤ

ΠΑΓΕΙΟΝΑΣ

ΑΡΚΕΣΚ

ΟΥΛΕΝΣΚ

ΤΣΕΡΝΑΣΤ

Η ΜΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΠΕΤΡΑΖΟΙ

ΤΣΙΜΠΕΙΑ

ΡΑΒΚΑ

ΝΟΒΟΚΡΙΜΠΡΣΚ

ΡΙΕΒΟΣΤ

ΟΣ
ΚΕΡΒΟ

ΚΡΙΜΠΡΣΚ

ΜΠΑΛΑΚΙΡΕΒ

ΟΣ ΑΛΤΑ

ΚΕΡΑΜΣΙΝ

ΠΟΛΙΖΝΑΓΙΑ

ΣΙΚΟΥΡΣΚ

ΚΑΡΙΕΒΑ

ΣΙΚΟΥΡΖΟΙ

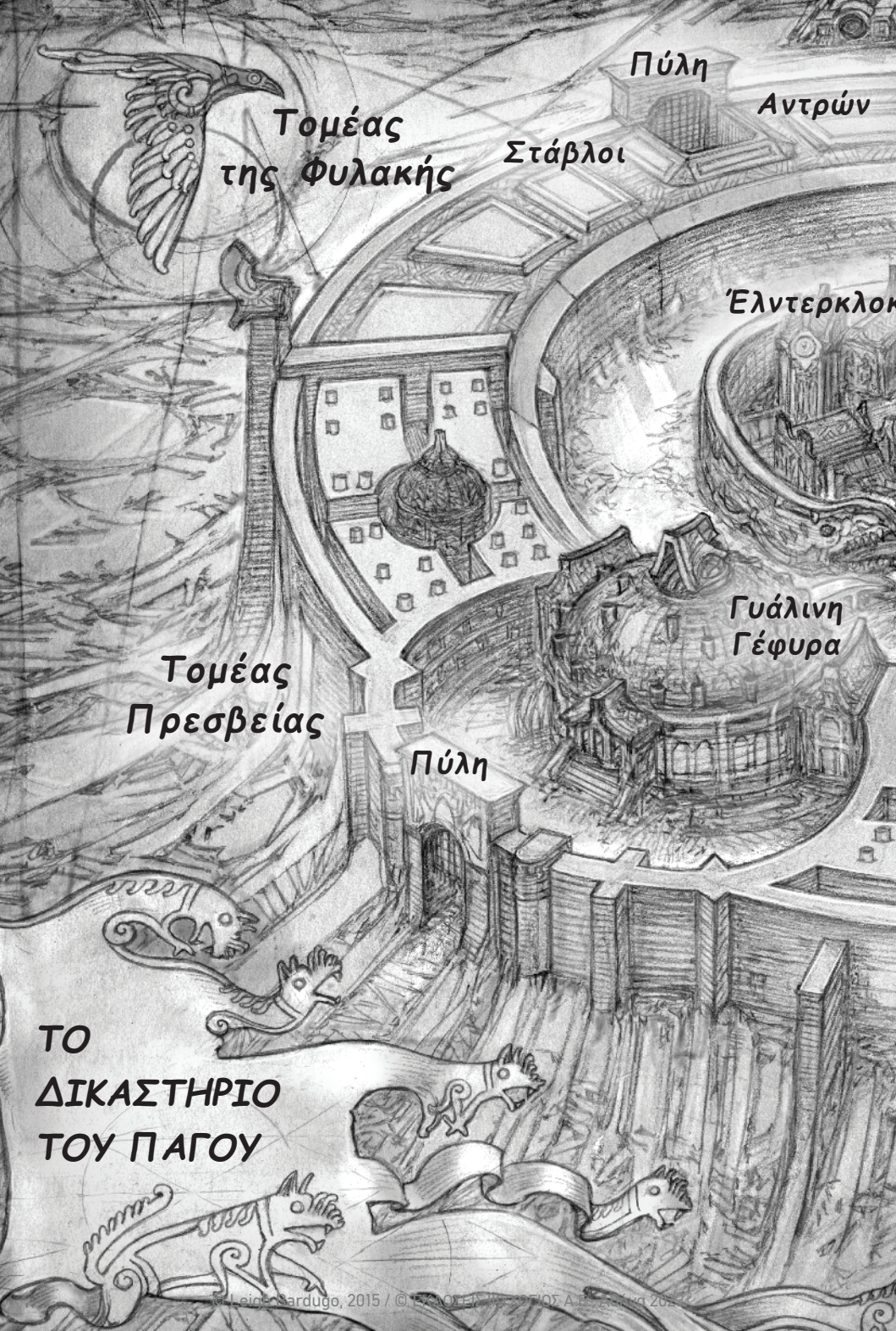
ΜΠΕΖ ΓΙΟΥ

ΣΟΥ ΧΑΝ

ΚΟΜΠΑ

ΑΜΡΑΤ ΓΙΕΝ

Τομέας
της Φυλακής

Στάβλοι

Πύλη

Αντρών

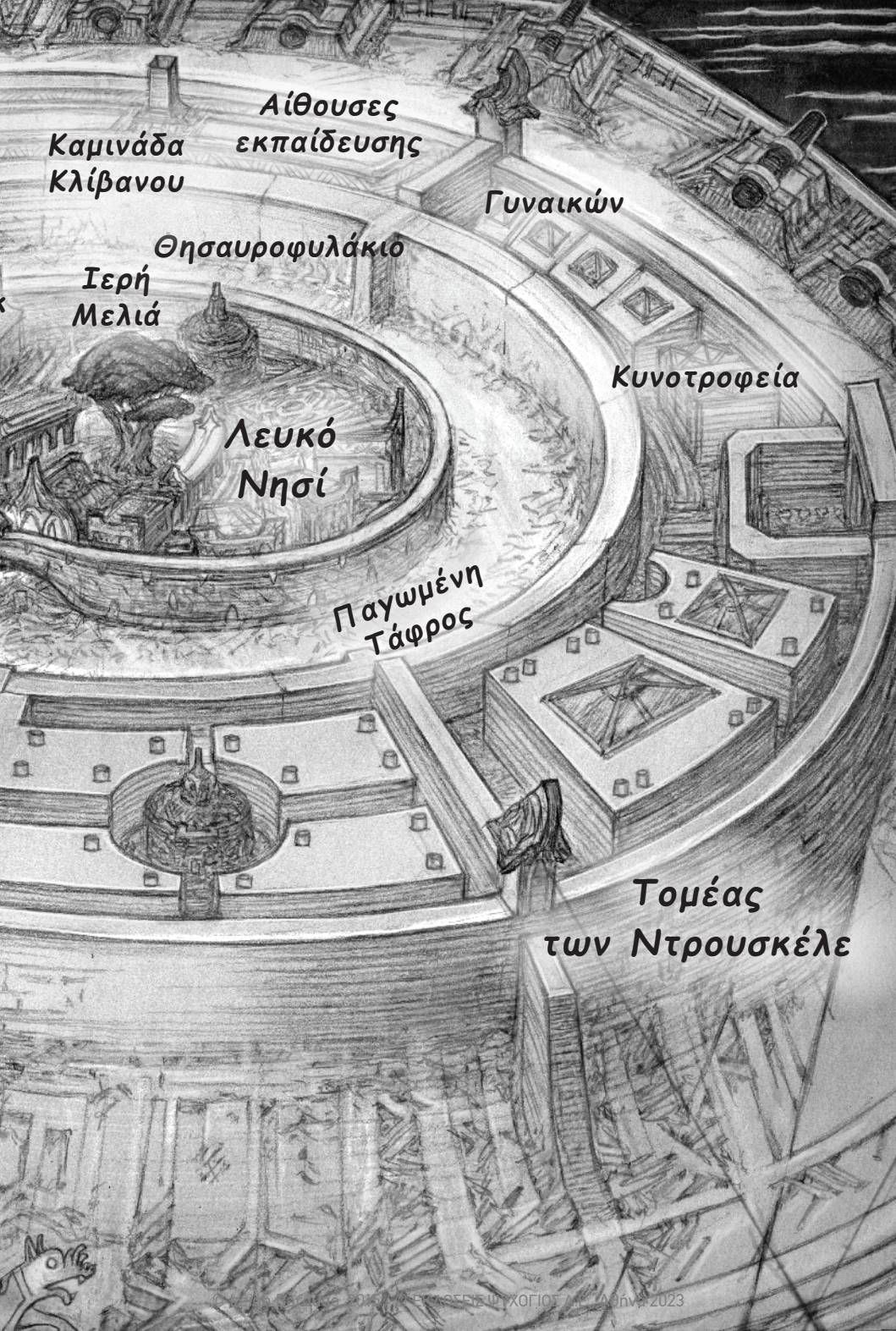
Έλντερκλοκ

Τομέας
Πρεσβείας

Γυάλινη
Γέφυρα

Πύλη

ΤΟ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ
ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

Καμινάδα
Κλίβανου

Αίθουσες
εκπαίδευσης

Γυναικών

Θησαυροφυλάκιο
Ιερή
Μελιά

Κυνοτροφεία

Λευκό
Νησί

Παγωμένη
Τάφος

Τομέας
των Ντρουσκέλε

ΟΙ ΓΚΡΪΣΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΚΟΡΠΟΡΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ)

Καρδιοφροντιστές
Θεραπευτές

ΑΙΘΕΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΛΗΤΕΥΤΩΝ)

Λαίλαπες
Πυρολάτρεις
Κυρίαρχοι της Παλίρροιας

ΜΑΤΙΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ)

Ανθεκτικοί
Αλχημιστές

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Λ ΚΟΤΕΙΝΕΣ
D ΔΟΥΛΕΙΕΣ

ΤΖΟΥΣΤ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ: το φεγγάρι και το μουστάκι του.

Κανονικά θα έπρεπε να κάνει τους γύρους του στον οίκο Χέντι, αλλά τα τελευταία δεκαπέντε λεπτά περιφερόταν στον νοτιοανατολικό τοίχο των κήπων, προσπαθώντας να σκεφτεί κάτι έξυπνο και ρομαντικό να πει στην Άνια.

Μακάρι τα μάτια της Άνια να ήταν μπλε σαν τη θάλασσα ή πράσινα σαν ένα σμαράγδι. Αντίθετα, τα μάτια της ήταν καφέ – ένα όμορφο, ονειρεμένο καφέ... σαν λιωμένη σοκολάτα; Σαν τη γούνα ενός λαγού;

«Απλώς πες της ότι το δέρμα της μοιάζει με το φως του φεγγαριού», είχε πει ο φίλος του ο Πιέτερ. «Στα κορίτσια αρέσει αυτό».

Τέλεια λύση, αλλά ο καιρός στο Κέτερνταμ δε συνεργαζόταν. Δε φυσούσε αεράκι από το λιμάνι εκείνη τη μέρα, ενώ μια γκριζα πυκνή ομίχλη είχε καλύψει τα κανάλια και τα βρόμικα σοκάκια της πόλης με ένα πέπλο υγρασίας. Ακόμα και εδώ ανάμεσα στις επαύλεις της Γκέλντστραατ, ο αέρας ήταν βαρύν από τη μυρωδιά ψαριών και στάσιμου νερού, και ο καπνός από τα διυλιστήρια που βρίσκονταν στα εξωτερικά νησιά της πόλης

μουτζούρωνε τον νυχτερινό ουρανό με μια αχλή. Η πανσέληνος δεν έμοιαζε τόσο με πολύτιμο πετράδι όσο με μια κιτρινωπή φουσκάλα που έπρεπε να σπάσει.

Θα μπορούσε ίσως να κάνει ένα κομπλιμέντο στην Άνια για το γέλιο της. Μόνο που δεν την είχε ακούσει ποτέ να γελάει. Δεν ήταν πολύ καλός στα αστεία.

Ο Τζουστ κοίταξε το είδωλό του στο τζάμι της διπλής πόρτας που οδηγούσε από το σπίτι στον πλαϊνό κήπο. Η μητέρα του είχε δίκιο. Ακόμα και με τη νέα του στολή, εξακολουθούσε να μοιάζει με μωρό. Πέρασε απαλά το δάχτυλό του πάνω από το άνω χείλος του. Μακάρι να μεγάλωνε το μουστάκι του. Σίγουρα πάντως φαινόταν πιο πυκνό από χθες.

Υπηρετούσε στη *Φρουραρχία* λιγότερο από έξι εβδομάδες, αλλά δεν ήταν τόσο συναρπαστικό όσο ήλπιζε. Νόμιζε ότι θα κυνηγούσε κλέφτες στο Βαρέλι ή θα έκανε περιπολία στα λιμάνια, καθώς και ότι θα ήταν από τους πρώτους που θα έβλεπαν το φορτίο που έφτανε στις αποβάθρες. Αλλά, μετά τη δολοφονία εκείνου του πρεσβευτή στο δημαρχείο, το Εμπορικό Συμβούλιο γκρίνιαζε για την ασφάλεια, οπότε πού βρισκόταν εκείνος; Έκανε κύκλους στο σπίτι κάποιου τυχερού εμπόρου. Όχι οποιουδήποτε εμπόρου, όμως. Ο Σύμβουλος Χέντι είχε τον πιο υψηλό βαθμό στην κυβέρνηση του Κέτερνταμ που θα μπορούσε να έχει κανείς. Ήταν το είδος του ανθρώπου που θα μπορούσε να φτιάξει την καριέρα κάποιου.

Ο Τζουστ τακτοποίησε το παλτό και το τουφέκι του, μετά χάιδεψε το κλομπ στον γοφό του. Ίσως ο Χέντι να τον συμπαθούσε. *Παρατηρητικός και γρήγορος με το ρόπαλο*, θα έλεγε ο Χέντι. *Αυτός ο τύπος αξίζει μια προαγωγή.*

«Λοχίας Τζουστ Βαν Πόελ», ψιθύρισε, απολαμβάνοντας τον ήχο των λέξεων. «*Λοχαγός Τζουστ Βαν Πόελ*».

«Σταμάτα να χαζεύεις τον εαυτό σου».

Ο Τζουστ γύρισε απότομα, με τα μάγουλά του να κοκκινίζουν, καθώς ο Χενκ και ο Ρούτγκερ μπήκαν στον πλαϊνό κήπο. Ήταν και οι δυο μεγαλύτεροι, πιο μεγαλόσωμοι και με πιο φαρδείς ώμους από τον Τζουστ, και ήταν φρουροί του σπιτιού,

προσωπικοί υπηρέτες του Συμβούλου Χέντι. Αυτό σήμαινε ότι φορούσαν την ανοιχτοπράσινη λιβρέα του, κρατούσαν εντυπωσιακά τουφέκια από το Νόβι Ζεμ και δεν άφηναν ποτέ τον Τζουστ να ξεχάσει ότι ήταν ένας απλός φαντάρος από τη φρουρά της πόλης.

«Με το να χαϊδεύεις αυτό το χνούδι δε θα το κάνεις να μεγαλώσει πιο γρήγορα», είπε ο Ρούτγκερ με ένα δυνατό γέλιο.

Ο Τζουστ προσπάθησε να επιστρατεύσει λίγη αξιοπρέπεια.

«Πρέπει να τελειώσω τους γύρους μου».

Ο Ρούτγκερ έδωσε μια αγκωνιά στον Χενκ.

«Αυτό σημαίνει ότι θα πάει να χώσει το κεφάλι του στο εργαστήριο των Γκρίσα για να κοιτάξει το κορίτσι του».

«Ω, Άνια, δε θα χρησιμοποιήσεις την Γκρίσα δύναμή σου για να κάνεις το μουστάκι μου να μεγαλώσει;» τον κοροϊδευσε ο Χενκ.

Ο Τζουστ γύρισε από την άλλη, με τα μάγουλά του να καίνε, και διέσχισε την ανατολική πλευρά του σπιτιού. Τον πείραζαν από τότε που είχε φτάσει. Αν δεν ήταν η Άνια, πιθανότατα θα είχε παρακαλέσει τον λοχαγό του να τον μεταθέσει. Εκείνος και η Άνια αντάλλαζαν μονάχα μερικές λέξεις όταν εκείνος έκανε τους γύρους του, αλλά ήταν πάντα το καλύτερο μέρος της βραδιάς του.

Και έπρεπε να παραδεχτεί ότι το σπίτι του Χέντι τού άρεσε από τις ελάχιστες ματιές που του είχε ρίξει μέσα από τα παράθυρα. Ο Χέντι είχε μία από τις μεγαλύτερες επαύλεις στο Γκέλντστρααπ – πατώματα από λαμπερές άσπρες και μαύρες τετράγωνες πέτρες, γυαλιστεροί σκούροι ξύλινοι τοίχοι που φωτίζονταν από πολυελαίους φτιαγμένους από φυσικό γυαλί που επέπλεαν σαν μέδουσες κοντά στα σκαλιστά ταβάνια. Μερικές φορές στον Τζουστ άρεσε να φαντάζεται ότι αυτό ήταν το δικό του σπίτι, ότι ήταν ένας πλούσιος έμπορος και είχε βγει βόλτα στον όμορφο κήπο του.

Πριν στρίψει στη γωνία, ο Τζουστ πήρε μια βαθιά ανάσα. *Άνια, τα μάτια σου είναι καφέ σαν... τον φλοιό ενός δέντρου;* Κάτι θα σκεφτόταν. Άλλωστε, ήταν καλύτερος όταν ήταν αυθόρμητος.

Ξαφνιάστηκε όταν είδε τις γυάλινες πόρτες του εργαστηρίου των Γκρίσα ανοιχτές. Αυτό το εργαστήριο μαρτυρούσε τον πλούτο του Χέντι περισσότερο από τα ζωγραφισμένα στο χέρι μπλε πλακάκια στην κουζίνα ή τα ράφια που ήταν φορτωμένα με γλάστρες με τουλίπες. Οι Γκρίσα υπάλληλοι δεν ήταν φτηνοί, και ο Χέντι είχε τρεις από αυτούς.

Αλλά ο Γιούρι δεν ήταν καθισμένος στο μακρύ τραπέζι εργασίας, ενώ η Άνια ήταν άφαντη. Μόνο ο Ρετβένκο ήταν εκεί, μισοξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα με μια σκούρα μπλε τήβεννο, τα μάτια του κλειστά και ένα βιβλίο ανοιχτό πάνω στον θώρακά του.

Ο Τζουστ έμεινε για λίγο στην πόρτα και μετά καθάρισε τον λαιμό του.

«Αυτές οι πόρτες θα έπρεπε να είναι κλειστές και κλειδωμένες τη νύχτα».

«Σπίτι είναι σαν καμίνι», είπε ο Ρετβένκο χωρίς να ανοίξει τα μάτια του, με βαριά ραβκανική προφορά. «Πες Χέντι, όταν σταματήσω να ιδρώνω, θα κλείσω πόρτες».

Ο Ρετβένκο ήταν Λαϊλαπας, μεγαλύτερος σε ηλικία από τους άλλους Γκρίσα που εργάζονταν εδώ, και στα μαλλιά του υπήρχαν διάσπαρτες ασημί τούφες. Κυκλοφορούσαν φήμες ότι είχε πολεμήσει στο πλευρό των ηττημένων στον εμφύλιο πόλεμο της Ράβκα και είχε καταφύγει στο Κερτς μετά τη μάχη.

«Μετά χαράς θα μεταφέρω τα παράπονά σου στον Σύμβουλο Χέντι», είπε ψέματα ο Τζουστ. Το σπίτι ήταν πάντα υπερβολικά ζεστό, λες και ο Χέντι ήταν υποχρεωμένος να καίει κάρβουνο, αλλά δε θα ήταν ο Τζουστ εκείνος που θα το ανέφερε. «Μέχρι τότε...»

«Φέρνεις νέα από τον Γιούρι;» τον διέκοψε ο Ρετβένκο, ανοίγοντας επιτέλους τα βαριά βλέφαρά του.

Ο Τζουστ κοίταξε νευρικά τις γαβάθες με τα κόκκινα σταφύλια και τις στοίβες από μπορντό βελούδο πάνω στο τραπέζι εργασίας. Ο Γιούρι έβαφε με το κόκκινο χρώμα του φρούτου τις κουρτίνες της Αφέντρας Χέντι, αλλά είχε αρρωστήσει άσχημα πριν από μερικές μέρες και ο Τζουστ δεν τον είχε δει

από τότε. Είχε αρχίσει να μαζεύεται σκόνη πάνω στο βελούδο και τα σταφύλια είχαν αρχίσει να χαλάνε.

«Δεν έχω ακούσει τίποτα».

«Φυσικά δεν ακούς τίποτα. Δεν κάνεις τίποτα άλλο παρά να περπατάς καμαρωτά με ανόητη μοβ στολή».

Τι είχε η στολή του; Και γιατί έπρεπε να είναι εδώ ο Ρετβένκο; Ήταν ο προσωπικός Λαίλαπας του Χέντι και συχνά ταξίδευε με τα πιο πολύτιμα φορτία του εμπόρου, εξασφαλίζοντας ευνοϊκούς ανέμους που έφερναν τα πλοία γρήγορα και με ασφάλεια στο λιμάνι. Γιατί δεν μπορούσε να είναι στη θάλασσα τώρα;

«Νομίζω ότι ο Γιούρι είναι σε καραντίνα».

«Πολύ βοηθάει αυτό», είπε ο Ρετβένκο με έναν μορφασμό. «Σταμάτα να στρίβεις τον λαιμό σου όλο ελπίδα σαν χήνα», πρόσθεσε. «Άνια έφυγε».

Ο Τζουστ ένιωσε το πρόσωπό του να ζεσταίνεται ξανά.

«Πού είναι;» ρώτησε, προσπαθώντας να ακουστεί επιβλητικός. «Θα έπρεπε να βρίσκεται μέσα όταν νυχτώνει».

«Πριν από μία ώρα, Χέντι την πήρε. Όπως τη νύχτα που ήρθε για Γιούρι».

«Τι εννοείς “ήρθε για Γιούρι”; Ο Γιούρι αρρώστησε».

«Ο Χέντι έρχεται για Γιούρι, Γιούρι επιστρέφει άρρωστος. Δυο μέρες μετά, Γιούρι εξαφανίζεται τελείως. Τώρα Άνια».

Εξαφανίζεται τελείως;

«Ίσως να υπήρξε κάποια έκτακτη ανάγκη. Αν έπρεπε να θεραπευτεί κάποιος...»

«Πρώτα Γιούρι, μετά Άνια. Εγώ θα είμαι ο επόμενος και δε θα το προσέξει κανείς εκτός από τον καημένο τον Στρατιώτη Τζουστ. Και τώρα φύγε».

«Αν ο Σύμβουλος Χέντι...»

Ο Ρετβένκο σήκωσε το χέρι του και μια ριπή αέρα έσπρωξε τον Τζουστ προς τα πίσω. Ο Τζουστ προσπάθησε να κρατήσει την ισορροπία του, αρπάζοντας το πλαίσιο της πόρτας.

«Είπα τώρα». Ο Ρετβένκο σχεδίασε έναν κύκλο στον αέρα και η πόρτα έκλεισε με δύναμη. Ο Τζουστ ίσα που πρόλαβε να

αφήσει το πλαίσιο έτσι ώστε να μην του λιώσει τα δάχτυλα και έπεσε στον κήπο.

Σηκώθηκε όρθιος όσο πιο γρήγορα μπορούσε, τινάζοντας τη λάσπη από τη στολή του, με την ντροπή να προκαλεί ένα σφίξιμο στην κοιλιά του. Ένα από τα τζαμάκια της πόρτας είχε ραγίσει από τη δύναμη. Μέσα από αυτό, είδε τον Λαίλαπα να χαμογελάει ειρωνικά.

«Αυτό θα κρατηθεί από το δάνειό σου», είπε ο Τζουστ, δείχνοντας το κατεστραμμένο τζάμι. Μισούσε το πόσο αδύναμη και αξιολύπητη ακουγόταν η φωνή του.

Ο Ρετβένκο ανέμιση το χέρι του και οι πόρτες τραντάχθηκαν πάνω στους μεντεσέδες τους. Χωρίς να το θέλει, ο Τζουστ έκανε ένα βήμα πίσω.

«Πήγαινε να κάνεις τους γύρους σου, μικρό μαντρόσκυλο», φώναξε ο Ρετβένκο.

«Καλά πήγε αυτό», είπε κοροϊδευτικά ο Ρούτγκερ, γέροντας πάνω στον τοίχο του κήπου.

Πόση ώρα στεκόταν εκεί;

«Δεν έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις από το να με ακολουθείς;» ρώτησε ο Τζουστ.

«Όλοι οι φύλακες πρέπει να παρουσιαστούν στο υπόστεγο για τις βάρκες. Ακόμα κι εσύ. Ή μήπως κάνεις νέους φίλους και δεν έχεις χρόνο;»

«Του ζήτησα να κλείσει την πόρτα».

Ο Ρούτγκερ κούνησε το κεφάλι.

«Δεν το ζητάς. Το λες. Είναι υπηρέτες. Όχι τιμώμενοι καλεσμένοι».

Ο Τζουστ τον ακολούθησε, με τα σωθικά του να εξακολουθούν να στριφογυρίζουν από την ταπείνωση. Το χειρότερο ήταν ότι ο Ρούτγκερ είχε δίκιο. Ο Ρετβένκο δεν είχε καμία δουλειά να του μιλάει έτσι. Αλλά τι μπορούσε να κάνει ο Τζουστ; Ακόμα κι αν είχε το θάρρος να συγκρουστεί με έναν Λαίλαπα, θα ήταν σαν να τσακώνεται με ένα ακριβό βάζο. Οι Γκρίσα δεν ήταν απλώς υπηρέτες· ήταν πολύτιμα αγαθά του Χέντι.

Τι εννοούσε ο Ρετβένκο όταν είπε ότι πήραν τον Γιούρι και

την Άνια; Μήπως κάλυπτε την Άνια; Υπήρχε λόγος που κρατούσαν τους Γκρίσα χρωμένους μέσα στο σπίτι. Αν κυκλοφορούσαν στον δρόμο χωρίς προστασία, κινδύνευαν να τους αρπάξει κάποιος δουλέμπορος και να μην τους ξαναδούν. Ίσως να πήγε να συναντήσει κάποιον, σκέφτηκε δυστυχισμένα ο Τζουστ.

Τις σκέψεις του διέκοψαν η λάμψη του φωτός και η δραστηριότητα δίπλα στο υπόστεγο για τις βάρκες μπροστά από το κανάλι. Στην απέναντι όχθη του καναλιού μπορούσε να δει τα κομψά σπίτια άλλων εμπόρων, ψηλά και στενά, με τα αετώματα στις στέγες τους να διαγράφονται σκοτεινά με φόντο τον νυχτερινό ουρανό, τους κήπους και τα υπόστεγα για τις βάρκες να φωτίζονται από αναμμένα φανάρια.

Μερικές εβδομάδες πριν, ο Τζουστ είχε ενημερωθεί ότι θα γίνονταν κάποιες βελτιώσεις στο υπόστεγο του Χέντι και να το βγάλει από την περιπολία του. Αλλά, όταν εκείνος και ο Ρούτγκερ μπήκαν μέσα, δεν είδε μπογιές ή σκαλωσιές. Οι γόνδολες και τα κουπιά είχαν στριμωχτεί κοντά στους τοίχους. Οι άλλοι φύλακες του σπιτιού ήταν εκεί με τις πράσινες λιβρέες τους και ο Τζουστ αναγνώρισε δύο φρουρούς της Φρουραρχίας με μοβ στολές. Αλλά το μεγαλύτερο μέρος του εσωτερικού χώρου καταλάμβανε ένα τεράστιο κουτί – ένα είδος ανεξάρτητου κελιού που έδειχνε να είναι φτιαγμένο από ενισχυμένο ασφάλι, με τις ραφές του γεμάτες βίδες, και ένα τεράστιο παράθυρο σε έναν από τους τοίχους του. Το τζάμι ήταν κοίλο και μέσα από αυτό ο Τζουστ μπόρεσε να δει ένα κορίτσι να κάθεται σε ένα τραπέζι, κρατώντας τον κόκκινο μεταξωτό της μανδύα σφιχτά γύρω της. Πίσω της, ένας φρουρός της Φρουραρχίας στεκόταν προσοχή.

Η Άνια, συνειδητοποίησε ο Τζουστ έκπληκτος. Τα καστανά της μάτια ήταν γουρλωμένα και φοβισμένα, το δέρμα της χλωμό. Το μικρό αγόρι που καθόταν απέναντί της έδειχνε διπλά τρομαγμένο. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα και τα πόδια του κρέμονταν από την καρέκλα, κλοτσώντας νευρικά τον αέρα.

«Γιατί τόσοι φρουροί;» ρώτησε ο Τζουστ. Θα πρέπει να ήταν πάνω από δέκα στριμωγμένοι μέσα στο υπόστεγο. Ήταν και ο

Σύμβουλος Χέντι εκεί, μαζί με έναν έμπορο που ο Τζουστ δεν ήξερε, ντυμένοι και οι δυο τους με τα μαύρα ρούχα των εμπόρων. Ο Τζουστ στάθηκε πιο στητός όταν είδε ότι μιλούσαν στον διοικητή της Φρουραρχίας. Ήλπιζε ότι είχε καθαρίσει όλη τη λάσπη από τη στολή του. «Τι συμβαίνει;»

Ο Ρούτγκερ σήκωσε τους ώμους του.

«Ποιος νοιάζεται; Είναι ένα διάλειμμα από τη ρουτίνα».

Ο Τζουστ κοίταξε ξανά μέσα από το τζάμι. Η Άνια τον κοιτούσε, με το βλέμμα της απλανές. Τη μέρα που ο Τζουστ είχε φτάσει στο σπίτι του Χέντι, εκείνη είχε θεραπεύσει έναν μώλωπα στο μάγουλό του. Δεν ήταν τίποτα, τα κιτρινοπράσινα απομεινάρια από ένα χτύπημα που είχε δεχτεί στο πρόσωπο κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης, αλλά προφανώς ο Χέντι το είχε δει και δεν του άρεσε να δείχνουν οι φρουροί του σαν κακοποιοί. Είχε στείλει τον Τζουστ στο εργαστήριο των Γκριόσα και η Άνια τον είχε βάλει να καθίσει μέσα σε ένα λαμπερό τετράγωνο που σχημάτιζε το φως του χειμωνιάτικου ήλιου. Τα δροσερά της δάχτυλα είχαν περάσει πάνω από το δέρμα του και, παρόλο που η φαγούρα ήταν φρικτή, έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα ήταν λες και ο μώλωπας δεν υπήρξε ποτέ.

Όταν ο Τζουστ την ευχαρίστησε, η Άνια χαμογέλασε και ο Τζουστ χάθηκε. Ήξερε ότι δεν είχε καμία ελπίδα. Ακόμα κι αν εκείνη έτρεφε κάποιο ενδιαφέρον γι' αυτόν, ο Τζουστ δε θα είχε ποτέ τα χρήματα για να εξαγοράσει το δάνειό της από τον Χέντι και δε θα παντρευόταν ποτέ αν δεν το δεχόταν ο Χέντι. Αλλά αυτό δεν τον είχε εμποδίσει να περνάει για να της λέει ένα γεια ή να της κάνει μικρά δώρα. Περισσότερο από όλα της άρεσε ο χάρτης του Κερτς, ένα ευφάνταστο σχέδιο του νησιωτικού έθνους τους, που περιβαλλόταν από γοργόνες που κολυπούσαν στην Αληθινή Θάλασσα και από πλοία που έπλεαν με τη βοήθεια ανέμων που απεικονίζονταν σαν άντρες με παχιά μάγουλα. Ήταν ένα φτηνό σουβενίρ, από εκείνα που αγόραζαν οι τουρίστες στο Ανατολικό Στείβ, αλλά φάνηκε να της αρέσει.

Τώρα ρίσκαρε να σηκώσει το χέρι του και να τη χαιρετήσει. Η Άνια δεν αντέδρασε.

«Δε σε βλέπει, ηλίθιε», γέλασε ο Ρούτγκερ. «Το τζάμι είναι καθρέφτης από την άλλη πλευρά».

Τα μάγουλα του Τζουστ έγιναν ροζ.

«Πώς να το ξέρω αυτό;»

«Ανοιξε τα μάτια σου και δώσε προσοχή επιτέλους».

Πρώτα ο Γιούρι, μετά η Άνια.

«Γιατί χρειάζονται μια Γκρίσα Θεραπεύτρια; Είναι τραυματισμένο εκείνο το αγόρι;»

«Εμένα μια χαρά μου φαίνεται».

Ο διοικητής και ο Χέντι φάνηκαν να καταλήγουν σε μια συμφωνία.

Μέσα από το τζάμι, ο Τζουστ είδε τον Χέντι να μπαίνει στο κελί και να δίνει στο αγόρι ένα ενθαρρυντικό χτυπηματάκι. Θα πρέπει να υπήρχαν αεραγωγοί στο κελί επειδή άκουσε τον Χέντι να λέει: «Να είσαι γενναίο παλικάρι και θα πάρεις μερικά κρούγκε». Μετά άρπαξε το πιγούνι της Άνια με ένα χέρι γεμάτο καφέ κηλίδες. Εκείνη τσιτώθηκε και το στομάχι του Τζουστ σφίχτηκε. Ο Χέντι κούνησε ελαφρώς το κεφάλι της Άνια. «Κάνε ό,τι σου λένε και όλο αυτό θα τελειώσει σύντομα, για;»

Του χάρισε ένα μικρό, σφιγμένο χαμόγελο.

«Φυσιικά, θείε».

Ο Χέντι ψιθύρισε μερικές λέξεις στον φρουρό πίσω από την Άνια και μετά βγήκε έξω. Η πόρτα έκλεισε με μια δυνατή κλαγγή και ο Χέντι έσπρωξε τον βαρύ σύρτη.

Ο Χέντι και ο άλλος έμπορος πήραν θέσεις σχεδόν μπροστά από τον Τζουστ και τον Ρούτγκερ.

Ο έμπορος που ο Τζουστ δεν ήξερε είπε: «Είσαι σίγουρος ότι είναι συνετό αυτό; Αυτό το κορίτσι είναι Κορποράλνικ. Έπειτα από αυτό που συνέβη στον Κατασκευαστή σου...»

«Αν ήταν ο Ρετβένκο, θα ανησυχούσα. Αλλά η Άνια έχει μια γλυκιά προδιάθεση. Είναι Θεραπεύτρια. Δεν έχει τάση προς την επιθετικότητα».

«Και χαμήλωσες τη δόση;»

«Ναι, αλλά συμφωνήσαμε ότι, αν έχουμε τα ίδια αποτελέσματα με τον Κατασκευαστή, το Συμβούλιο θα με αποζημιώσει».

Δεν είναι δυνατόν να επωμιστώ εγώ το έξοδο». Όταν ο έμπορος ένευσε, ο Χέντι έκανε σήμα στον διοικητή. «Προχωρήστε».

Τα ίδια αποτελέσματα με τον Κατασκευαστή. Ο Ρετβένκο είχε ισχυριστεί ότι ο Γιούρι εξαφανίστηκε. Αυτό εννοούσε; «Υπολογαγέ», είπε ο διοικητής, «είσαι έτοιμος;»

Ο φρουρός μέσα στο κελί απάντησε: «Μάλιστα, κύριε». Τράβηξε ένα όπλο.

Ο Τζουστ ξεροκατάπιε.

«Πρώτη δοκιμή», είπε ο διοικητής.

Ο φρουρός έσκυψε και είπε στο αγόρι να σηκώσει το μανίκι του. Το αγόρι υπάκουσε και έτεινε το χέρι του, βάζοντας τον αντίχειρα του άλλου του χεριού στο στόμα του. *Είναι πολύ μεγάλος γι' αυτό,* σκέφτηκε ο Τζουστ. Αλλά το αγόρι θα πρέπει να ήταν πολύ φοβισμένο. Ο Τζουστ κοιμόταν με ένα αρκουδάκι φτιαγμένο από κάλτσα μέχρι τα δεκατέσσερά του, κάτι για το οποίο οι μεγαλύτεροι αδελφοί του τον κορόιδευαν ανελέητα.

«Αυτό θα τσουξεί λίγο», είπε ο φρουρός.

Το αγόρι συνέχισε να έχει τον αντίχειρά του στο στόμα του και ένευσε, με τα μάτια του γουρλωμένα.

«Αυτό δεν είναι απαραίτητο...» είπε η Άνια.

«Ησυχία, παρακαλώ», είπε ο Χέντι.

Ο φρουρός έδωσε στο αγόρι ένα καθησυχαστικό χτυπηματάκι και μετά χάραξε τον πήχη του σχηματίζοντας μια κόκκινη γραμμή. Το αγόρι άρχισε να κλαίει αμέσως.

Η Άνια προσπάθησε να σηκωθεί από την καρέκλα της, αλλά ο φρουρός τοποθέτησε το βαρύ του χέρι στον ώμο της.

«Δεν πειράζει, υπολογαγέ», είπε ο Χέντι. «Άφησέ τη να τον θεραπεύσει».

Η Άνια έγειρε μπροστά, παίρνοντας απαλά το χέρι του αγοριού.

«Σσος», είπε σιγανά. «Άφησέ με να σε βοηθήσω».

«Θα πονέσει;» είπε το αγόρι και ξεροκατάπιε.

Εκείνη χαμογέλασε.

«Καθόλου. Απλώς θα νιώσεις λίγη φαγούρα. Θα προσπαθήσεις να μείνεις ακίνητος;»

Ο Τζουστ έπιασε τον εαυτό του να γέρνει για να βλέπει καλύτερα. Δεν είχε δει ποτέ την Άνια να θεραπεύει κάποιον.

Η Άνια έβγαλε ένα μαντίλι από το μανίκι της και σκούπισε το αίμα. Μετά τα δάχτυλά της χάιδεψαν προσεκτικά την πληγή του αγοριού. Ο Τζουστ παρακολουθούσε έκπληκτος καθώς το δέρμα έδειχνε να ανασχηματίζεται και να ενώνεται.

Έπειτα από μερικά λεπτά, το αγόρι χαμογέλασε και άπλωσε το χέρι του. Έδειχνε λίγο κόκκινο, αλλά κατά τ' άλλα ήταν λείο, χωρίς κανένα σημάδι.

«Μαγεία ήταν αυτό;»

Η Άνια άγγιξε με το δάχτυλό της τη μύτη του.

«Κατά κάποιον τρόπο. Η ίδια μαγεία που κάνει το ίδιο σου το σώμα, αν του δοθούν χρόνος και λίγος επίδεσμος».

Το αγόρι έδειχνε σχεδόν απογοητευμένο.

«Ωραία, ωραία», είπε ανυπόμονα ο Χέντι. «Τώρα το πάρεμ».

Ο Τζουστ συνοφρυώθηκε. Δεν είχε ακούσει ποτέ αυτή τη λέξη.

Ο διοικητής έκανε σήμα στον υπολοχαγό του.

«Δεύτερη αλληλουχία».

«Άπλωσε το χέρι σου», είπε ξανά ο υπολοχαγός στο αγόρι.

Το αγόρι κούνησε το χέρι του.

«Δε μου αρέσει αυτό το σημείο».

«Κάν' το».

Το κάτω χείλος του αγοριού άρχισε να τρεμουλιάζει, αλλά άπλωσε το χέρι του. Ο φρουρός το χάραξε για άλλη μια φορά. Μετά τοποθέτησε έναν μικρό φάκελο από κηρόχαρτο στο τραπέζι μπροστά στην Άνια.

«Κατάπие τα περιεχόμενα του φακέλου», διέταξε ο Χέντι την Άνια.

«Τι είναι;» ρώτησε εκείνη, με τη φωνή της να τρέμει.

«Αυτό δεν είναι δικό σου θέμα».

«Τι είναι;» επανέλαβε εκείνη.

«Δε θα σε σκοτώσει. Θα σου ζητήσουμε να κάνεις κάποια απλά πράγματα για να αξιολογήσουμε τα αποτελέσματα του ναρκωτικού. Ο υπολοχαγός είναι εκεί για να διασφαλίσει ότι

θα κάνεις μόνο αυτά που σου λένε και τίποτα παραπάνω, κα-
τάλαβες;»

Έσφιξε το σαγόνι της, αλλά ένευσε.

«Κανείς δε θα σου κάνει κακό», είπε ο Χέντι. «Αλλά, να θυ-
μάσαι, αν πειράξεις τον υπολογαγό, δεν έχεις τρόπο να βγεις
από αυτό το κελί. Οι πόρτες είναι κλειδωμένες απ' έξω».

«Τι είναι αυτό το πράγμα;» ψιθύρισε ο Τζουστ.

«Δεν ξέρω», είπε ο Ρούτγκερ.

«Τι ξέρεις;» μουρμούρισε.

«Αρκετά ώστε να κρατάω το στόμα μου κλειστό».

Ο Τζουστ συνοφρυώθηκε.

Με τρεμάμενα χέρια, η Άνια σήκωσε τον μικρό φάκελο και
άνοιξε το πτερόγιο.

«Συνέχισε», είπε ο Χέντι.

Έγειρε το κεφάλι της πίσω και κατάπие τη σκόνη. Για μια
στιγμή απέμεινε να κάθεται και να περιμένει, με τα χείλη της
σφιγμένα.

«Γιούρτα είναι μόνο;» ρώτησε με ελπίδα. Ο Τζουστ έπιασε
τον εαυτό του να ελπίζει κι εκείνος. Το *γιούρτα* δεν ήταν κάτι
επικίνδυνο· ήταν απλώς μια διεγερτική ουσία που μασούσαν όλοι
στη Φρουραρχία για να μένουν ξύπνιοι στις νυχτερινές βάρδιες.

«Τι γεύση έχει;» ρώτησε ο Χέντι.

«Σαν *γιούρτα*, αλλά πιο γλυκό...»

Η Άνια πήρε μια κοφτή ανάσα. Τα χέρια της άρπαξαν το
τραπέζι, με τις κόρες της να διαστέλλονται τόσο ώστε τα μάτια
της έδειχναν σχεδόν μαύρα.

«Ωωω», είπε αναστενάζοντας. Ήταν σχεδόν ένα γουργού-
ρισμα.

Ο φρουρός έσφιξε πιο δυνατά τον ώμο της.

«Πώς νιώθεις;»

Κοίταξε τον καθρέφτη και χαμογέλασε. Η γλώσσα της ξε-
πρόβαλλε ανάμεσα από τα λευκά της δόντια, λεκιασμένη με
ένα χρώμα που θύμιζε σκουριά. Ο Τζουστ ένιωσε ξαφνικά να
παγώνει.

«Όπως έγινε με τον Κατασκευαστή», μουρμούρισε ο έμπορος.

«Θεράπευσε το αγόρι», διέταξε ο Χέντι.

Ανέμισε το χέρι της, με την κίνησή της σχεδόν απορριπτική, και το κόψιμο στο μπράτσο του αγοριού έκλεισε αμέσως. Το αίμα σηκώθηκε στιγμιαία από το δέρμα του σε κόκκινες σταγόνες και μετά εξαφανίστηκε. Το δέρμα του έδειχνε απολύτως λείο, με κάθε ίχνος αίματος ή κοκκινίλας να έχει φύγει. Το αγόρι χαμογέλασε.

«Αυτό ήταν σίγουρα μαγεία».

«Κι εγώ το νιώθω σαν μαγεία», είπε η Άνια με το ίδιο απόκοσμο χαμόγελο.

«Δεν τον άγγιξε», είπε με δέος ο διοικητής.

«Άνια», είπε ο Χέντι. «Άκουσε προσεκτικά. Θα πούμε στον φρουρό να εκτελέσει την επόμενη δοκιμασία τώρα».

«Μμμ», μουρμούρισε η Άνια.

«Υπολοχαγέ», είπε ο Χέντι. «Κόψε τον αντίχειρα του αγοριού».

Το αγόρι ούρλιαξε και άρχισε να κλαίει ξανά. Έχωσε τα χέρια του κάτω από τα πόδια του για να τα προστατεύσει.

Πρέπει να το σταματήσω αυτό, σκέφτηκε ο Τζουστ. Πρέπει να βρω έναν τρόπο να την προστατεύσω, να προστατεύω και τους δυο τους. Αλλά μετά τι; Ήταν ένας ασήμαντος, καινούργιος στη Φρουραρχία, καινούργιος στο σπίτι. Άλλωστε, ανακάλυψε με ένα κύμα ντροπής να τον πλημμυρίζει, θέλω να κρατήσω τη δουλειά μου.

Η Άνια απλώς χαμογέλασε και έγειρε το κεφάλι της πίσω κοιτάζοντας τον υπολοχαγό.

«Πυροβόλησε το τζάμι».

«Τι είπες;» ρώτησε ο έμπορος.

«Υπολοχαγέ!» φώναξε ο διοικητής.

«Πυροβόλησε το τζάμι», επανέλαβε η Άνια. Το πρόσωπο του υπολοχαγού ήταν ανέκφραστο. Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι σαν να άκουγε μια μακρινή μελωδία, μετά ξεκρέμασε το τουφέκι του και σημάδεψε το παράθυρο παρατήρησης.

«Πέστε κάτω!» φώναξε κάποιος.

Ο Τζουστ ρίχτηκε στο έδαφος, καλύπτοντας το κεφάλι του

καθώς το γρήγορο σφυροκόπημα των πυροβολισμών γέμισε τα αυτιά του και κομμάτια γυαλιών έπεφταν βροχή πάνω στα χέρια και στην πλάτη του. Οι σκέψεις του ήταν ένα κουβάρι πανικού. Το μυαλό του προσπάθησε να το αρνηθεί, αλλά ήξερε τι είχε μόλις δει τώρα. Η Άνια είχε διατάξει τον υπολοχαγό να πυροβολήσει το τζάμι. Τον είχε αναγκάσει να το κάνει. Αλλά δεν μπορεί να συνέβαινε αυτό. Οι Κορποράλκι Γκριόσα ειδικεύονταν στο ανθρώπινο σώμα. Μπορούσαν να σταματήσουν την καρδιά σου, να επιβραδύνουν την αναπνοή σου, να σπάσουν τα κόκαλά σου. Δεν μπορούσαν να μπουν μέσα στο κεφάλι σου.

Για μια στιγμή επικράτησε σιωπή. Μετά ο Τζουστ σηκώθηκε όρθιος μαζί με όλους τους άλλους, παίρνοντας το τουφέκι του. Ο Χέντι και ο έμπορος φώναξαν ταυτόχρονα.

«Περιορίστε την!»

«Πυροβολήστε την!»

«Ξέρεις πόσα χρήματα αξίζει;» ανταπάντησε ο Χέντι. «Κάποιος να τη συγκρατήσει! Μην πυροβολείτε!»

Η Άνια σήκωσε τα χέρια της, με τα κόκκινα μανίκια της να απλώνονται.

«Περιμένετε», είπε.

Ο πανικός του Τζουστ εξαφανίστηκε. Ήξερε ότι φοβόταν, αλλά ο φόβος του ήταν κάτι μακρινό. Ήταν γεμάτος με προσδοκία. Δεν ήταν σίγουρος τι θα ακολουθούσε ή πότε, μόνο ότι θα ερχόταν και ότι ήταν ζωτικής σημασίας να είναι έτοιμος να το συναντήσει. Μπορεί να ήταν κακό ή καλό. Δεν τον ένοιαζε. Η καρδιά του ήταν ελεύθερη από επιθυμία και ανησυχία. Δε λαχταρούσε τίποτα, δεν ήθελε τίποτα, το μυαλό του ήταν σιωπηλό, η ανάσα του σταθερή. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να περιμένει.

Είδε την Άνια να σηκώνεται και να παίρνει το αγόρι στην αγκαλιά της. Την άκουσε να του σιγοτραγουδάει τρυφερά, κάποιο ραβκανικό νανούρισμα.

«Άνοιξε την πόρτα και μπες μέσα, Χέντι», είπε. Ο Τζουστ άκουσε τις λέξεις, τις κατάλαβε, τις ξέχασε.

Ο Χέντι πλησίασε την πόρτα και τράβηξε τον σύρτη. Μπήκε στο ασάλινο κελί.

«Κάνε αυτό που σου λένε και όλο αυτό θα τελειώσει σύντομα, για;» μουρμούρισε η Άνια με ένα χαμόγελο. Τα μάτια της ήταν μαύρες και απύθμενες λιμνούλες. Το δέρμα της ήταν φωτεινό, λαμπερό, πυρακτωμένο. Μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του Τζουσι – *όμορφη σαν το φεγγάρι*.

Η Άνια μετατόπισε το βάρος του αγοριού στην αγκαλιά της.

«Μην κοιτάξεις», μουρμούρισε πάνω στα μαλλιά του. «Τώρα», είπε στον Χέντι. «Σήκωσε το μαχαίρι».

Η εγγληματική ιδιοφυΐα, Καζ Μπρέιερ, έχει μια ευκαιρία να πραγματοποιήσει ένα εξαιρετικά επικίνδυνο κόλπο: να διαρρήξει το Δικαστήριο του Πάγου —ένα στρατιωτικό οχυρό που δεν έχει παραβιαστεί ποτέ— και να πάρει έναν όμηρο του οποίου η γνώση θα μπορούσε να αλλάξει τη μαγεία των Γκιρίσα για πάντα. Η επιτυχία αυτού του σχεδίου σημαίνει αφάνταστα πλούτη για τον Καζ, αλλά δεν μπορεί να τα καταφέρει μόνος του...

Ένας κατάδικος που διψάει για εκδίκηση.

Ένας δεινός σκοπευτής που δεν μπορεί να γυρίσει την πλάτη σε κανένα στοίχημα.

Ένας φυγάς με προνομιούχο παρελθόν.

Μια κατάσκοπος γνωστή ως Φάντασμα.

Μια Καρδιοφρονίστρια που χρησιμοποιεί τη μαγεία της για να επιβιώσει στις φτωχογειτονιές.

Ένας κλέφτης με ταλέντο στις αδύνατες αποδράσεις.

**ΕΞΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ.
ΕΝΑ ΑΚΑΤΟΡΘΩΤΟ ΚΟΛΠΟ.
ΜΑΖΙ ΙΣΩΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΙΚΗΤΟΙ
— ΑΝ ΔΕ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4770-4

9 786180 147704

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 26959